

GREGER ULF NILSON PRESENTERAR:

HELENA PÅLS 01 OKT

Plötsligt tänker jag på Stan Bolander. Jag tänker på John Munch också. Och Beau Felton och Frank Pembleton och Cox och Gee och Kay och Megan. Man skulle i det här sammanhanget lätt kunna tro att det är namn på medlemmar i ett fotografkollektiv i Hoboken, New Jersey, sent 50-tal.

Det är fel.

Stan Bolander och John Munch var mordutredare från Baltimore, i den amerikanska tv-serien "Homicide: Life On the Street" (1993–1999). En av regissörerna som satte ribban (högt) var Barry Levinson. Det var en mycket "realistisk" serie. En tredjedel av tiden tillbringade man i en obduktionssal – när man nu inte satt på stationen eller i en bar runt hörnet och tittade på bilder från obduktionerna. Obduktionsprotokollet var dagens viktigaste läsning.

Vinjetten och förtexterna till serien var svarta, skakiga, brutala, obehagliga. Det var som om någon hade satt en skalpell i filmremsan. Den vibrerade, inte för att det i första hand var stiligt, däremot var det helt nödvändigt. Det var nämligen under den där första, inledande bilden, under ytan, som vi skulle bege oss. Hela serien var en enda lång obduktion. Man blottlade inte bara människor, utan också hennes motiv, hennes skuld, ondska, det var både hjärna och hjärta och socialt arv. Det kunde också vara genetiskt. Inte

sällan fick man känslan av att allt i serien försiggick på insidan. Vilken insida, ja det visste man aldrig. Det var Helena Påls bilder som fick fantasin att skena. Och det var min första association: "Homicide". Mord. Eller åtminstone bevis på att något fruktansvärt hade inträffat.

Det var både självporträtt och självbortvänt. Bilderna är säkert till och med bevis för något självupplevt – men jag känner också igen dom, allihop. Dom har passerat mig också, för länge sedan, gudskelov. Jag hade till och med lite svårt för att titta på dom för länge. Det är inte säkert att vi alla har varit där inne och vänt, men troligen ganska många av oss.

Helena Påls arbetar som assistent åt en av vår tids just nu mest uppmärksammade fotografer,

Anders Petersen. "Jag har nog lärt mig allt av honom, framförallt att alltid låta fotograferandet ta sin utgångspunkt i mig själv."

Sedan säger hon att hon arbetar långsamt, väldigt långsamt. Det kan man också nästan se i bilderna. Det är något som sakta rör sig, vaggas fram. Det är som om de kopieras i samma sekund man börjar titta på dem.

Bilderna har vuxit fram under fyra år. Det är polaroider. Jag tittar en gång till – hur har det där våldet egentligen tagit sig in i bilderna? Kan vi verkligen bli så tilltygade i själen att det syns på benen?

"Det är en hel del drömmar också – och allt är ju väldigt exakt arrangerat", säger Helena Påls. Hon vill kanske med det säga att det inte är en slump.

Det är bara en liten stund.

Johan Croneman

Samtliga bilder är till salu.

Vernissage 1 okt, 17.00–20.00.
Utställningen pågår till den 5 nov.

Välkommen!

Tack till V&S Sprit AB,
Rabiega Vin.

Eyubi, Döbelnsgatan 45,
telefon 08-673 52 36.